EUROOPA KOHTU OTSUS (suurkoda)

16. märts 2010 *

Kohtuasjas C-325/08,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Cour de cassation'i (Prantsusmaa) 9. juuli 2008. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 17. juulil 2008, menetluses

Olympique Lyonnais SASP

versus

Olivier Bernard,

Newcastle UFC,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

EUROOPA KOHUS (suurkoda),

koosseisus: president V. Skouris, kodade esimehed K. Lenaerts ja P. Lindh, kohtunikud C. W. A. Timmermans, A. Rosas, P. Kūris, E. Juhász, A. Borg Barthet ja M. Ilešič (ettekandja),

kohtujurist: E. Sharpston,
kohtusekretär: üksuse juhataja M.-A. Gaudissart,

arvestades kirjalikus menetluses ja 5. mai 2009. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Olympique Lyonnais SASP, esindaja: advokaat J.-J. Gatineau,

– Newcastle UFC, esindaja: advokaadibüroo SCP Celice-Blancpain-Soltner,

– Prantsusmaa valitsus, esindajad: G. de Bergues ja A. Czubinski,

– Itaalia valitsus, esindaja: I. Bruni, keda abistas *avvocato dello Stato* D. Del Gaizo,

– Madalmaade valitsus, esindajad: C. M. Wissels ja M. de Grave,

– Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: S. Ossowski, keda abistas *barrister* D. J. Rhee,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: M. Van Hoof ja G. Rozet,

olles 16. juuli 2009. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab EÜ artikli 39 tõlgendamist.

2 See taotlus esitati vaidluses ühelt poolt Olympique Lyonnais SASP (edaspidi „Olympique Lyonnais") ja teiselt poolt elukutselise jalgpalluri O. Bernard'i ja Inglise õiguse alusel asutatud klubi Newcastle UFC vahel seoses kahjuhüvitisega, mida viimased pidid maksma, kuna nad olid ühepoolselt rikkunud oma kohustusi, mis tulenesid Fédération française de football'i (Prantsuse jalgpalliliidu) 1997/1998. aasta hooaja Charte du football professionnel'i (elukutselise jalgpalli harta, edaspidi „harta") artiklist 23.

Õiguslik raamistik

Siseriiklik õigus

3 Jalgpallurite tööd reguleeris Prantsusmaal põhikohtuasja asjaolude ajal harta, mis oli kollektiivlepingu staatuses. Selle III jaotise IV peatükk käsitles mängijate liiki „espoir" ehk lootustandvaid mängijaid, kelle vanus oli 16–22 aastat ja kes töötasid tähtajalise lepingu alusel elukutselises klubis kui väljaõppel olevad mängijad.

4 Harta kohustas „lootustandvat" mängijat, kui talle väljaõppe taganud klubi seda nõudis, allkirjastama oma väljaõppe lõppedes esimese elukutselise mängija lepingu selle klubiga. Sellega seoses nägi harta artikkel 23 põhikohtuasja asjaoludele kehtinud versioonis ette järgmist:

„[…]

[„Lootustandva" mängija] [l]epingu tavalise lõppemise korral on klubil õigus nõuda teiselt lepingupoolelt elukutselise mängija lepingu sõlmimist.

[…]"

5 Hartas ei nähtud ette väljaõppe taganud klubile hüvitise maksmist, kui väljaõppe saanud mängija keeldub selle klubiga elukutselise mängija lepingut sõlmimast.

6 Väljaõppe taganud klubil on selles olukorras siiski võimalus esitada „lootustandva" mängija vastu Prantsuse tööseadustiku (code du travail français) artikli L. 122-3-8 alusel ja harta artiklist 23 tulenevate lepinguliste kohustuste rikkumise põhjal hagi, et kohustada nimetatud mängijat maksma nimetatud klubile kahjuhüvitist. Prantsuse tööseadustiku artikkel L. 122-3-8 sätestas põhikohtuasja asjaoludele kehtinud versioonis:

„Tähtajalise töölepingu võib ennetähtaegselt ilma poolte kokkuleppeta lõpetada üksnes tõsise rikkumise või vääramatu jõu korral.

[…]

Kui töötaja rikub neid sätteid, siis on tööandjal õigus saada tekkinud kahjule vastavat hüvitist."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

7 1997. aastal sõlmis O. Bernard alates 1. juulist 1997 kolmeks hooajaks Olympique Lyonnnais'ga „lootustandva" mängija lepingu.

8 Olympique Lyonnais pakkus O. Bernard'ile enne selle lepingu lõppemist üheaastast elukutselise mängija lepingut alates 1. juulist 2000.

9 O. Bernard keeldus seda lepingut sõlmimast ja sõlmist 2000. aasta augustis elukutselise mängija lepingu klubiga Newcastle UFC.

10 Sellest teada saades kaebas Olympique Lyonnais O. Bernardi Lyoni Conseil de prud'hommes„i (töökohus), nõudes nii temalt kui ka klubilt Newcastle UFC solidaarselt kahju hüvitamist. Olympique Lyonnais" nõue oli 53 357,16 eurot, mis eelotsusetaotluse kohaselt vastas aastasele töötasule, mille O. Bernard oleks saanud, kui ta oleks allkirjastanud lepingu, mille sõlmimist Olympique Lyonnais talle pakkus.

11 Lyoni Conseil de prud'hommes tuvastas, et O. Bernard oli oma lepingu lõpetanud ühepoolselt, ning mõistis temalt ja klubilt Newcastle UFC Olympique Lyonnais' kasuks solidaarselt välja kahjuhüvitise summas 22 867,35 eurot.

12 Cour d'appel de Lyon (Lyoni apellatsioonikohus) tühistas selle otsuse. See kohus leidis sisuliselt, et väljaõppe lõpetanud mängija kohustus sõlmida väljaõppe taganud klubiga elukutselise mängija leping hõlmas ka vastavat keeldu sõlmida sellist lepingut mõne teise liikmesriigi klubiga, see rikub aga EÜ artiklit 39.

13 Olympique Lyonnais esitas Cour d'appel de Lyoni otsuse peale kassatsioonkaebuse.

14 Cour de cassation (kassatsioonikohus) leiab, et kuigi formaalselt ei keelanud harta artikkel 23 noormängijal sõlmida elukutselise mängija lepingut teise liikmesriigi klubiga, takistati või pärsiti selle sättega siiski sellise lepingu sõlmimist, kuna selle sätte rikkumine võis kaasa tuua kahjuhüvitise väljamõistmise.

15 Cour de cassation rõhutab, et põhikohtuasjas ilmneb EÜ artikli 39 tõlgendamise raskus, kuna ta soovib teada, kas sellist piirangut võib õigustada eesmärk soodustada noorte jalgpallimängijate värbamist ja väljaõpet, mis tuleneb 15. detsembri 1995. aasta otsusest kohtuasjas C-415/93: Bosman (EKL 1995, lk I-4921).

16 Neil asjaoludel otsustas Cour de cassation menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas [EÜ artiklis 39] sätestatud töötajate liikumisvabaduse põhimõttega on vastuolus liikmesriigi õiguse säte, mille kohaldamisel on „lootustandev" mängija, kes sõlmib oma väljaõppeperioodi lõppedes Euroopa Liidu teise liikmesriigi klubiga elukutselise mängija lepingu, kohustatud tasuma kahjuhüvitist?

2. Kas jaatava vastuse korral on elukutseliste noormängijate värbamise ja väljaõppe soodustamise vajaduse puhul tegemist õiguspärase eesmärgi või ülekaalukast üldisest huvist lähtuva põhjusega, mis õigustab sellist piirangut?"

Eelotsuse küsimused

17 Nende küsimustega, mida tuleb analüüsida koos, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas kord, mille alusel „lootustandev" mängija, kes on kohustatud tasuma kahjuhüvitist, kui ta sõlmib oma väljaõppeperioodi lõppedes elukutselise mängija lepingu mitte klubiga, mis talle väljaõppe andis, vaid teise liikmesriigi klubiga, kujutab endast piirangut ELTL artikli 45 tähenduses ja kas olenevalt olukorrast õigustab seda piirangut vajadus soodustada noormängijate värbamist ja väljaõpet.

Euroopa Kohtule esitatud märkused

18 Olympique Lyonnais märgib, et harta artikkel 23 ei piira „lootustandva" mängija liikumisvabadust, kuna ta võib pelgalt oma vanale klubile kahjuhüvitist makstes vabalt sõlmida elukutselise mängija lepingu teise liikmesriigi klubiga.

19 Newcastle UFC, Prantsuse, Itaalia, Madalmaade ja Ühendkuningriigi valitsus ning Euroopa Ühenduste Komisjon väidavad seevastu, et selline kord, nagu on põhikohtuasjas käsitlusel, piirab töötajate liikumisvabadust, mis on põhimõtteliselt keelatud.

20 Kui otsustatakse, et harta artikkel 23 takistab „lootustandva" mängija liikumisvabadust, siis leiab Olympique Lyonnais eespool viidatud Bosmani kohtuotsusele tuginedes, et seda sätet õigustab vajadus soodustada noormängijate värbamist ja väljaõpet, kuna selle ainus eesmärk on võimaldada väljaõppe taganud klubil saada tagasi tal tekkinud väljaõppekulud.

21 Newcastle UFC väidab omakorda, et eespool viidatud Bosmani kohtuotsus samastas selgelt igasuguse „väljaõppehüvitise" piiranguga, mis on vastuolus töötajate liikumisvabadusega, kuna noormängijate värbamine ja väljaõpe ei kujuta endast ülekaalukast üldisest huvist lähtuvat põhjust, mis võib seda piirangut õigustada. Newcastle UFC väidab ühtlasi, et põhikohtuasjas vaidluse all oleva korra alusel määratakse kahjuhüvitis kindlaks meelevaldsete kriteeriumide alusel, mis ei ole eelnevalt teada.

22 Prantsuse, Itaalia, Madalmaade ja Ühendkuningriigi valitsus ning komisjon väidavad, et eespool viidatud Bosmani kohtuotsuse kohaselt on noormängijate värbamise ja väljaõppe soodustamine õiguspärane eesmärk.

23 Prantsuse valitsus märgib siiski, et põhikohtuasjas käsitletud korra alusel ei arvutatud kahjuhüvitist, mida väljaõppe taganud klubi võis nõuda, mitte lähtuvalt kantud väljaõppekuludest, vaid lähtuvalt sellele klubile tekkinud kahjust. Taoline kord ei vasta Prantsuse ning Ühendkuningriigi valitsuse sõnul proportsionaalsuse nõuetele.

24 Itaalia valitsus leiab, et hüvitise süsteemi võib pidada proportsionaalseks meetmeks, et saavutada noormängijate värbamise ja väljaõppe soodustamise eesmärki, kui kahjuhüvitis määratakse kindlaks selgelt määratletud parameetrite alusel ja arvutatakse väljaõppe taganud klubi tehtud kulutuste põhjal. Nimetatud valitsus rõhutab, et võimalus taotleda „väljaõppehüvitist" on eriti oluline eeskätt väikestele klubidele, kellel on piiratud struktuur ja eelarve.

25 Prantsuse, Itaalia ja Ühendkuningriigi valitsus ning komisjon viitavad Fédération internationale de football association (FIFA) mängijate staatust ja üleminekut käsitlevatele eeskirjadele, mis jõustusid 2001. aastal, st pärast põhikohtuasja asjaolude toimumist. Need eeskirjad näevad ette sätted „väljaõppehüvitise" arvutamise kohta, mida kohaldatakse olukordades, kui ühe liikmesriigi klubis väljaõppe lõpetanud

mängija sõlmib elukutselise mängija lepingu teise liikmesriigi klubiga. Need sätted on Prantsuse ja Ühendkuningriigi valitsuse ning komisjoni sõnul kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega.

26 Madalmaade valitsus märgib üldisemalt, et esineb väljaõppe eesmärkidega seotud üldine huvi, mis võib õigustada sätteid, mille alusel töötajale väljaõpet andnud tööandjal on õigus nõuda sellelt töötajalt tema teenistusse jäämist või vastasel juhul kahjuhüvitise maksmist. See valitsus leiab, et proportsionaalsuse nõude rahuldamiseks peab kahju hüvitamine vastama kahele tingimusele: esiteks tuleb makstav summa arvutada lähtuvalt tööandja poolt mängija väljaõppeks tehtud kulutustest ja teiseks tuleb arvesse võtta, millises ulatuses tööandja sellest väljaõppest kasu sai ning samuti ajavahemikku, mille kestel tööandja kasu sai.

Euroopa Kohtu hinnang

Töötajate liikumisvabaduse piirangu olemasolu

27 Kõigepealt tuleb meenutata, et võttes arvesse liidu eesmärke, kuulub spordiga tegelemine liidu õiguse kohaldamisalasse ainult osas, milles see kujutab endast majandustegevust (vt eelkõige eespool viidatud Bosmani kohtuotsus, punkt 73, ja 18. juuli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-519/04 P: Meca-Medina ja Majcen *vs.* komisjon, EKL 2006, lk I-6991, punkt 22).

28 Kui sportlik tegevus kujutab endast tasustatud tööd või tasulise teenuse osutamist, millega on tegemist näiteks poolprofessionaalsete või professionaalsete sportlaste puhul, kuulub see ELTL artikli 45 ja järgnevate artiklite või ELTL artikli 56 ja järgnevate

artiklite kohaldamisalasse (vt eelkõige eespool viidatud kohtuotsus Meca-Medina ja Majcen *vs.* komisjon, punkt 23 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Käesolevas asjas ei ole vaidlust selles, et O. Bernard'i töötamine kuulus ELTL artikli 45 kohaldamisalasse.

30 Seejärel tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt laieneb ELTL artikkel 45 mitte ainult riigiasutuste meetmetele, vaid ka mis tahes muud laadi õigusnormidele, millega püütakse kollektiivselt reguleerida tasustatud tööd (vt eespool viidatud Bosmani kohtuotsus, punkt 82).

31 Kuna töötingimusi reguleeritakse erinevates liikmesriikides mõnikord õigusnormidega ning mõnikord kokkulepete või muude aktidega, mida sõlmivad või võtavad vastu eraõiguslikud isikud, põhjustaks ELTL artiklis 45 sätestatud keeldude puhul ametiasutuste aktidega piirdumine ohu, et nende kohaldamine võib tekitada ebavõrdsust (vt eespool viidatud Bosmani kohtuotsus, punkt 84).

32 Käesolevas asjas ilmneb eelotsusetaotlusest, et harta on riiklik kollektiivleping, nii et see kuulub ELTL artikli 45 kohaldamisalasse.

33 Mis puudutab lõpuks küsimust, kas selline siseriiklik õigusnorm, nagu on põhikohtuasjas käsitlusel, kujutab endast piirangut ELTL artikli 45 tähenduses, siis tuleb meelde tuletada, et isikute vaba liikumist käsitlevate ELT lepingu sätete eesmärk on kergendada liikmesriikide kodanikel mis tahes kutsealal tegutsemist liidu territooriumil ning nende sätetega on vastuolus meetmed, mis võivad asetada ebasoodsasse

olukorda need kodanikud, kes soovivad tegelda majandustegevusega mõne teise liikmesriigi territooriumil (vt eelkõige eespool viidatud Bosmani kohtuotsus, punkt 94; 17. märtsi 2005. aasta otsus kohtuasjas C-109/04: Kranemann, EKL 2005, lk I-2421, punkt 25, ja 11. jaanuari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-208/05: ITC, EKL 2007, lk I-181, punkt 31).

34 Liikmesriigi õigusnormid, mis takistavad liikmesriigi kodanikel lahkuda päritoluriigist, et kasutada oma õigust liikumisvabadusele, või pärsivad seda tahet, kujutavad järelikult endast selle vabaduse piirangut, isegi kui neid kohaldatakse sõltumatult asjaomaste töötajate kodakondsusest (vt eelkõige eespool viidatud kohtuotsused Bosman, punkt 96; Kranemann, punkt 26, ja ITC, punkt 33).

35 Tuleb märkida, et selline kord, nagu on põhikohtuasjas käsitlusel ja mille puhul „lootustandval" mängijal on pärast väljaõppeperioodi kohustus sõlmida elukutselise mängija leping talle väljaõppe taganud klubiga ja selle kohustuse rikkumisel kohustus tasuda kahjuhüvitist, võib pärssida selle mängija tahet kasutada oma õigust liikumisvabadusele.

36 Isegi kui taoline kord ei takista formaalselt kõnealusel mängijal sõlmimast elukutselise mängija lepingut teise liikmesriigi klubiga – nagu märgib ka Olympique Lyonnais –, muudab see siiski nimetatud õiguse kasutamise vähem atraktiivseks.

37 Järelikult piirab selline kord töötajate liikumisvabadust, mis liidusiseselt on tagatud ELTL artikliga 45.

Töötajate liikumisvabaduse piirangu õigustatus

38 Töötajate liikumisvabadust takistav meede võib olla lubatud üksnes juhul, kui sellel on asutamislepinguga kooskõlas olev õiguspärane eesmärk ja seda õigustavad üldisest huvist tulenevad ülekaalukad põhjused. Lisaks peab meetme kohaldamine sellisel juhul olema kõnealuse eesmärgi täitmiseks sobiv ega tohi ületada selle saavutamiseks vajalikku (vt eelkõige 31. märtsi 1993. aasta otsus kohtuasjas C-19/92: Kraus, EKL 1993, lk I-1663, punkt 32, ning eespool viidatud kohtuotsused Bosman, punkt 104; Kranemann, punkt 33, ja ITC, punkt 37).

39 Mis puudutab elukutselist sporti, siis on Euroopa Kohtul juba olnud võimalus järeldada, et võttes arvesse sporditegevuse ja eriti jalgpalli suurt ühiskondlikku tähtust liidus, tuleb õiguspäraseks eesmärgiks pidada noorte mängijate värbamise ja väljaõppe soodustamist (vt eespool viidatud Bosmani kohtuotsus, punkt 106).

40 Uurimaks, kas süsteem, mis piirab nende mängijate liikumisvabadust, suudab nimetatud eesmärgi täitmist tagada ega ületa selle saavutamiseks vajalikku, tuleb arvesse võtta spordi ja konkreetsemalt jalgpalli eripärasid, nagu ka nende sotsiaalset ja harivat ülesannet, nagu märkis ka kohtujurist oma ettepaneku punktides 30 ja 47. Nende asjaolude asjakohasust kinnitab ka nende esinemine ELTL artikli 165 lõike 1 teises lõigus.

41 Sellega seoses tuleb nõustuda – nagu Euroopa Kohus on juba leidnud –, et võimalus saada väljaõppehüvitist võib jalgpalliklubisid panna talente otsima ja noorte mängijate väljaõpet tagama (vt eespool viidatud Bosmani kohtuotsus, punkt 108).

42 Nimelt iseloomustab väljaõppe taganud klubide investeeringutelt saadavat tulu selle ebakindel laad, kuna klubide kanda on kõigi värvatud ja olenevalt olukorrast mitu aastat väljaõpet saanud noormängijatega seotud kulud, samas kui üksnes osa nendest mängijatest alustab oma väljaõppe järel elukutselist karjääri kas siis väljaõppe taganud klubis või muus klubis (vt selle kohta eespool viidatud Bosmani kohtuotsus, punkt 109).

43 Lisaks saab noormängijate väljaõppega seotud kulusid üldreeglina üksnes osaliselt hüvitada kasumiga, mida väljaõppe taganud klubi võib nende mängijate pealt väljaõppeperioodi käigus saada.

44 Selles olukorras võidakse pärssida väljaõppe taganud klubide tahet investeerida noormängijate väljaõppesse, kui nad ei pruugi tagasi saada selleks kulutatud summasid, kui mängija oma väljaõppe lõppedes sõlmib elukutselise mängija lepingu muu klubiga. Olukord on selline eeskätt väikeste väljaõppe taganud klubide puhul, mille kohalikul tasandil tehtud investeeringud noormängijate värbamiseks ja väljaõppeks on arvestatava tähtsusega spordi sotsiaalse ja hariva ülesande täitmisel.

45 Sellest tuleneb, et süsteemi, mis näeb ette väljaõppe eest hüvitise maksmise olukorras, kui noormängija oma väljaõppeperioodi lõppedes sõlmib elukutselise mängija lepingu mõne muu klubiga kui teda koolitanud klubi, võib põhimõtteliselt õigustada eesmärk soodustada noormängijate värbamist ja väljaõpet. Siiski peab selline süsteem tegelikult olema sobiv, et seda eesmärki saavutada ja olema sellega proportsionaalne, võttes nõuetekohaselt arvesse kulutusi nii tulevaste elukutseliste mängijate kui ka nende mängijate koolitamiseks, kes selleks kunagi ei saa (vt selle kohta eespool viidatud Bosmani kohtuotsus, punkt 109).

46 Mis puudutab sellist korda, nagu on põhikohtuasjas käsitlusel, siis ilmneb käesoleva kohtuotsuse punktidest 4 ja 6, et selle alusel maksti väljaõppe taganud klubile mitte

väljaõppehüvitist, vaid kahjuhüvitist, mida asjaomane mängija oma lepinguliste kohustuste rikkumise tõttu pidi tasuma ja mille summa ei sõltunud kulutustest, mida viidatud klubi väljaõppeks tegelikult tegi.

47 Nimelt, nagu märkis Prantsuse valitsus, ei arvutatud Prantsuse tööseadustiku artikli L. 122-3-8 alusel seda kahjuhüvitist mitte sõltuvalt väljaõppe taganud klubi tehtud väljaõppekulutustest, vaid sõltuvalt klubile tekkinud kogukahjust. Lisaks, nagu märkis Newcastle UFC, määrati selle kahju summa kindlaks sellise hinnangu põhjal, mis tugines eelnevalt täpsustamata kriteeriumidele.

48 Selles olukorras läheb väljavaade saada kahjuhüvitist kaugemale, kui on vaja, et soodustada noormängijate värbamist ja väljaõpet ning rahastada seda tegevust.

49 Kõiki eelnevaid kaalutlusi silmas pidades tuleb esitatud küsimustele vastata, et ELTL artikliga 45 ei ole vastuolus süsteem, mis noormängijate värbamise ja väljaõppe soodustamise eesmärgil kindlustab väljaõppe taganud klubile hüvitise maksmise, kui noormängija sõlmib oma väljaõppeperioodi lõppedes elukutselise mängija lepingu teise liikmesriigi klubiga, tingimusel et selline kord suudab nimetatud eesmärgi täitmist tagada ega ületa selle saavutamiseks vajalikku.

50 Nimetatud eesmärgi täitmiseks ei ole vajalik selline kord nagu põhikohtuasjas käsitletav, mis kohustab „lootustandvat” mängijat, kes oma väljaõppeperioodi lõppedes

sõlmib elukutselise mängija lepingu teise liikmesriigi klubiga, maksma kahjuhüvitist, mille summa ei ole seotud väljaõppe tegelike kuludega.

Kohtukulud

51 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (suurkoda) otsustab:

ELTL artikliga 45 ei ole vastuolus süsteem, mis noormängijate värbamise ja väljaõppe soodustamise eesmärgil kindlustab väljaõppe taganud klubile hüvitise maksmise, kui noormängija sõlmib oma väljaõppeperioodi lõppedes elukutselise mängija lepingu teise liikmesriigi klubiga, tingimusel et selline kord suudab nimetatud eesmärgi täitmist tagada ega ületa selle saavutamiseks vajalikku.

Nimetatud eesmärgi täitmiseks ei ole vajalik selline kord nagu põhikohtuasjas käsitletav, mis kohustab „lootustandvat" mängijat, kes oma väljaõppeperioodi

lõppedes sõlmib elukutselise mängija lepingu teise liikmesriigi klubiga, maksma kahjuhüvitist, mille summa ei ole seotud väljaõppe tegelike kuludega.

Allkirjad